

Un cuvânt despre botezul creștin

Cuvânt introductiv

Nu fără grijă m-am apucat să scriu un cuvânt despre botez și numai multele rugăminți, care de ani de zile mi s-au tot adresat, m-au făcut să înving ezitarea cu privire la a scrie ceva despre această temă. Este cunoscut cât de diferite sunt părerile despre botez, chiar și în rândul adevăraților credincioși, și eu doresc să fiu ultimul, care printr-o tratare probabil unilaterală a acestei teme, dă naștere la neliniște sau chiar la necaz.

De asemenea, nu mă gândesc să vorbesc despre felurile diferite de a face botezul și nici să dezbat problema botezului în însemnătatea și evoluția lui în istoria bisericii. Aceasta au făcut-o alții destul de mult. Ceea ce am pe inimă, este dorința de a urmări fără păreri preconcepute învățăturile pe care ni le dă Cuvântul, și în felul acesta să fiu folositor cititorului să își formeze o imagine clară cu privire la ceea ce Domnul ne-a dăruit în botez și ce învățături leagă Duhul Sfânt de acesta în diverse locuri din Scriptură. Se spune mereu, și cu siguranță nu pe nedrept, că botezul este o parte așa de esențială a adevărului creștin și că învățăturile care ne-au fost date în legătură cu el sunt așa de serioase și demne de luat în seamă, că o tratare obiectivă și liniștită a acestor locuri nu poate fi decât folositoare și aducătoare de binecuvântare.

Fie ca acest scurt „cuvânt despre botezul creștin” să ofere copiilor iubiți ai lui Dumnezeu binecuvântarea, care este cuprinsă potrivit cu intenția Tatălui lor în această dispoziție frumoasă și așa de simplă în sine însuși! „Domnul și Învățătorul” nostru bun să ne păzească în harul Său de orice schimbare, oricât de bine intenționată ar fi ea, care nu poate avea recunoașterea din partea Lui și de aceea nu va sluji scopului dorit!

Capitolul 1

Așa cum s-a spus deja în partea introductivă, scopul acestei scrieri nu este să prezinte diversele păreri tradiționale cu privire la botez, și nici să ajungă la o hotărâre cu privire la cine și când să se boteze, ci numai să prezinte clar (în măsura în care aceasta îi este posibil scriitorului), ce Duhul lui Dumnezeu ne-a comunicat prin oamenii inspirați de El cu privire la natura și însemnătatea botezului. În prealabil o scurtă remarcă despre botez ca atare.

Cuvântul grecesc pentru „a boteza”: baptizein, de la baptein = a cufunda¹, a afunda, înseamnă „a se cufunda, a se da la fund”. Cuvântul baptizein nu are niciodată sensul de „a uda” sau chiar de „a stropi”. În Noul Testament se întâlnește de câteva ori cu sensul de „a spăla” (compară cu Marcu 7,4; Luca 11,38). Ioan Botezătorul, precursorul Domnului, nu a făcut botezul său prin stropire, așa cum deseori se întâlnește prezentat în tablouri, ci fără îndoială prin cufundare. Deoarece nenumărate mulțimi au venit la el, el a botezat în Iordan sau într-un loc ca Enon, »pentru că acolo erau multe ape« (vezi Ioan 3,23). Ce înțeles ar fi putut avea »botezul spre pocăință«, adică spre schimbarea totală a mentalității (Matei 3,11), sau »botezul pocăinței spre iertarea păcatelor« (Marcu 1,4; Luca 3,3) ca tablou, dacă cel care se boteza nu era cufundat, adică nu era spălat complet, respectiv în sens simbolic nu era curățit complet?

Făcând abstracție de gândul curățirii (al spălării), botezul aducea pe cel ce se boteza în legătură cu acela în al cărui nume, sau pe al cărui nume se făcea botezul. Așa au fost botezați părinții israeliților, care toți au fost sub nor și toți au trecut prin Marea Roșie, »în nor și în mare« pe Moise (conducătorul poporului) – aici desigur nu în sensul literar al cuvântului (1 Corinteni 10,1-2). Aceia, care au primit predica lui Ioan Botezătorul, au fost aduși de asemenea prin botez în legătură cu el, precursorul lui Mesia și primul vestitor al Împărăției

¹ Compară cu Luca 16,24; Ioan 13,26 și Apocalipsa 19,13, ca singurele locuri unde în Noul Testament se întâlnește acest cuvânt.

cerurilor, care se apropia să vină, și ca rămașiță dispusă a se căi a fost la exterior pusă deoparte pentru Împăratul care va veni, despărțită de mulțimea necredincioasă a poporului. Acest Împărat trebuia »făcut cunoscut lui Israel« (Ioan 1,31) prin botezul lui Ioan Botezătorul. Botezul creștin leagă ca un semn exterior cu Hristos. Dar oricât de important este el ca atare, așa cum vom vedea în continuare, el rămâne numai un simbol, care tocmai din acest motiv nu poate avea putere dătătoare de viață, nici o acțiune de schimbare a mentalității.

Și ucenicii Domnului, după modelul lui Ioan Botezătorul, în umblarea lor prin cetățile și satele Israelului, au botezat pe aceia care au primit predica lor, și în felul acesta i-a pus în legătură cu Mesia. Dar aceste botezuri s-au diferențiat în mod esențial de botezul creștin. Ambele aveau loc, așa cum am spus deja, cu privire la Împărăția care va veni și legau pe cei ce se botezau cu Împăratul care umbla în mijlocul poporului Său. Acesta era și motivul pentru care Isus Însuși nu boteza (Ioan 4,2). Cum ar fi putut El, ca Fiu al lui Dumnezeu, care cunoștea sfârșitul de la început și care venise să Se dea ca preț de răscumpărare pentru toți (1 Timotei 2,6; compară cu Marcu 10,45), să lege cu El, ca Mesia care trăia pe acest pământ, pe cei ce credeau? El a spus deja lui Nicodim, că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că El a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine va crede în El, Cel lepădat de poporul Său și înălțat pe cruce, să aibă viața veșnică.

Botezul creștin, care este făcut cu privire la Domnul nostru mort și înviat, putea firește să fie instituit abia după moartea și învierea Sa. Așa auzim prima dată despre el în ultima întâlnire a Domnului înviat cu ucenicii Săi pe muntele din Galileea, unde El li l-a dat (Matei 26,32; 28,16-20). În această parte a țării, domiciliul celor mici și săraci ai turmei, în ținutul rămașiței iudaice, la care au făcut deja aluzie profeții din Vechiul Testament, El a vorbit și a lucrat mai cu seamă, și aici au avut loc cele mai multe minuni, care L-au dovedit a fi »Iehova«, care a vizitat pe poporul Său. De aici El trimite pe cei unsprezece ucenici ai Săi în toată lumea cu misiunea să facă »ucenici din toate neamurile«, vestindu-le pe Acela care a apărut în mijlocul poporului Său pământesc, dar care a fost lepădat de el. Acum Dumnezeu I-a dat toată puterea în cer și pe pământ, pentru ca și păgânilor care trăiau în întuneric și departe de Dumnezeu să li se poată aduce mântuirea și viața. Ce schimbare a avut deja loc și ce efect mare va urma să mai aibă! Granițele strâmte ale iudaismului trebuiau sparte, și tuturor locuitorilor de pe pământ trebuia să li se aducă vestea, că harul lui Dumnezeu s-a arătat aducând mântuire pentru toți oamenii (compară cu Tit 2,11). Cei care erau în lume »fără Dumnezeu și fără nădejde« trebuiau să audă, că Dumnezeu vrea să Se facă cunoscut lor nu numai ca Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului, și nici ca „Iehova”, Dumnezeuul legământului lui Israel, care este în legătură numai cu un popor și care vrea să fie în mijlocul lor, ci că El are plăcere să li se descopere și lor într-un fel cu totul nou, lăsând înapoia Lui toate barierele de până acum. În timp ce ucenicii până în momentul acela nu aveau voie să meargă nici măcar până la samariteni, ei trebuiau acum să ducă mesajul lor până la marginile pământului.

»Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit! Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Matei 28,19-20). Cuvinte minunate! Dacă ele nu ne prezintă în toată plinătatea „noul” harului, hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu în legătură cu Fiul Omului înviat și glorificat, strângerea unei cete alese din toate popoarele pământului, și plinătatea hotărârilor, și nu vorbesc nici despre botez în deplinul lui înțeles spiritual, ele ne arată totuși cât de mare era schimbarea², care a avut loc. Sistemul vechi, legalist, a trecut, și zorii unei zile noi se arătau. Botezul este aici mai mult în opoziție cu circumcizia iudaică, în mod deosebit însă Numele lui Dumnezeu revelat în plinătatea lui ca »Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt« față de Numele Său de legământ, „Iehova”, Dumnezeuul veșnic, neschimbabil în credincioșie. Și mesagerii Domnului nu trebuiau să așeze iarăși sub Lege pe păgânii care au

² În evanghelia după Marcu (capitolul 16,15) ucenicii sunt trimiși în toată lumea cu indicația, să predice Evanghelia la întreaga creație, deci tuturor oamenilor, fie ei iudei sau păgâni. Compară și cu Luca 24,47, unde vestea bună se aduce mai întâi Ierusalimului și după aceea tuturor națiunilor.

devenit ucenici în felul acesta și care au fost botezați în acel Nume nou, ci să-i învețe să păzească tot ce Isus, Fiul lui Dumnezeu, le-a poruncit.

Toate acestea sunt în armonie cu caracterul în care ne este prezentat Domnul în întreaga evanghelie după Matei. El este cunoscut aici ca Mesia, Unsul lui Iehova, Împăratul lui Israel, și de aceea permite femeilor să-i cuprindă picioarele și să i se închine, în timp ce în evanghelia după Ioan, unde El apare ca și Cap al noii creații, care introduce pe frații Săi într-o relație cu totul nouă, cerească, spune Mariei Magdalena: »Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu.« Și de asemenea, cartea nu se încheie, așa cum se încheie evangheliile după Marcu și Luca, cu înălțarea de pe Muntele Măslinilor (aceasta nici nu este amintită), ci cu acea discuție de pe un munte în Galileea, și discuția se încheie cu făgăduința dată ucenicilor, că Domnul va fi cu ei »în toate zilele, până la sfârșitul veacului«. Când Acesta va veni, va fi văzut ca Acela căruia I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și care, pe de o parte, va judeca pe toți dușmanii Săi, iar pe de altă parte va introduce pe cei mântuiți în binecuvântările Împărăției.

În felul acesta Domnul leagă mărturia despre Împărăție, pe care El Însuși a depus-o în mijlocul poporului Său, cu această mărturie nouă a ucenicilor Săi, o mărturie care nu prezintă atât de mult pe Isus ca Fiul Omului glorificat la dreapta Tatălui, ci are mai mult ca și conținut pe Mesia cel mort și înviat și revelează numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt.

Insist așa de mult asupra acestui lucru, ca să arăt, că porunca dată ucenicilor de a boteza »în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt« nu trebuie privită ca o formulă de botez stabilită pentru timpurile viitoare, ci ea vrea numai să ne arate cum Dumnezeu, în legătură cu învățătura despre poruncile Domnului referitoare la botez, voia de acum încolo sub numele sfânt de »Tată«, și așa mai departe, să intre în legătură cu națiunile. De aceea în realitate nu auzim în nici un loc din Noul Testament, că cuvintele numite mai înainte au fost folosite de apostoli sau de cei care au botezat ca formulă de botez. Nu că botezul nu s-ar fi făcut niciodată în felul acesta, dar nu se spune.

În Faptele Apostolilor botezul este adus aproape pretutindeni în legătură cu persoana Domnului. La prima lui numire în capitolul 2,38, Petru spune iudeilor: »Pocăiți-vă, și fiecare să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor.« În capitolul 8,16 citim cu privire la credincioșii samariteni: »fuseseră botezați în Numele Domnului Isus.« În casa sutașului Corneliu din Cezareea, Petru a poruncit, ca toți, care au primit Cuvântul prin credință, »să fie botezați în Numele Domnului.« Ucenicii, pe care apostolul Pavel i-a găsit în Efes, »au fost botezați în Numele Domnului Isus« (capitolul 19,5). Anania i-a cerut lui Saul să se boteze și să lase să i se spele păcatele³, prin faptul că a chemat Numele Său, Numele lui Isus, care i s-a arătat pe drumul Damascului (capitolul 22,16). În alte locuri din Faptele Apostolilor citim chiar: »el (ei) a (au) fost botezat (botezați)« sau: »el l-a botezat«, fără o desemnare mai detaliată (capitolul 8,12 și 38; 16, 15 și 33; 18,8).

Locurile citate până aici arată că botezul este un tablou al iertării și înlăturării păcatului. Petru a vestit iertarea păcatelor acelora care, străpunși de chemarea lui puternică: »Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi«, au întreat cu sinceritate: »Fraților, ce să facem?« Pentru ei ca iudei, în ceea ce privește relația lor de până acum cu Dumnezeu, totul era pierdut; judecata era singurul lucru, care mai rămăsese pentru »neamul păcătos«. Numai printr-o adevărată întoarcere lăuntrică spre Dumnezeu, prin pocăință și căință sinceră puteau să rămână păziți de o astfel de judecată. Botezul pe Numele lui Isus Hristos, al Celui lepădat de ei, dar înălțat de Dumnezeu la dreapta Sa, botezul »pentru iertarea păcatelor«, era semnul exterior al acestei schimbări a mentalității și era semnul dorinței mari a celui care se boteza, să se »mântuiască« din neamul păcătos al lui Israel, și astfel, adus în legătură cu Hristos, să pășească pe noul teritoriu, pe care harul lui Dumnezeu l-a creat pentru Adunare (Biserică), Casa Sa. Acestei Case i se cuvine sfințenia, și

³ Și acest cuvânt arată clar că este vorba de o cufundare, o spălare completă a omului întreg.

nimeni nu are acolo acces îndreptățit, dacă prin credință în lucrarea împlinită a lui Hristos nu a primit iertarea păcatelor sale și nu a mărturisit prin botez spălarea lor. Remarcabil mai este, că primirea Duhului Sfânt este numită aici o confirmare a iertării păcatelor, obținută prin credință și făcută cunoscut prin botez. Când mai târziu sutașul Corneliu și primii păgâni adunați în casa lui (cu excepția famenului Etiopian) au primit prin credință cuvântul crucii, »Duhul Sfânt a căzut peste toți care au auzit Cuvântul«; și abia după aceea Petru a poruncit să fie botezați, căci cine ar fi putut să interzică apa botezului, oamenilor care au primit Duhul Sfânt?

Capitolul 2

Dacă acum cercetăm în scrisorile apostolilor alte învățături cu privire la botez, întâmpinăm în primul rând, și probabil cel mai important loc, Romani 6,3-4. În răspunsul la întrebarea, dacă noi, care am murit față de păcat, să mai trăim în păcat, pentru ca harul lui Dumnezeu să poată să devină tot mai mare prin iertarea păcatelor – o întrebare, căreia apostolul Pavel îi răspunde în primul rând cu un hotărât »Nicidecum!« -, apostolul amintește credincioșilor din Roma de învățătura pe care ei au primit-o fără îndoială cu privire la botez. »Nu știți«, îi întreabă el, »că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.«

Mai clar și mai precis nu se putea constata faptul, la care ne-am referit deja, și anume că botezul creștin are loc pe moartea lui Hristos, adică pe un Mântuitor răstignit și mort. Apostolul spune în versetul 6, făcând pe credincioșii din Roma una cu el: »Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El«, că în ceea ce privește starea noastră de odinioară Dumnezeu ne privește ca fiind morți împreună cu Hristos, »pentru ca trupul păcatului să fie lichidat (deci tocmai aceea stare de odinioară în carne)«. Ce se face însă cu un mort? Nu-i așa?, este înmormântat. Tocmai aceasta este ce se petrece în botez. Cufundarea celui care se botează în mormântul apei, dispariția lui în el este mărturia impresionantă, tabloul grăitor al morții sale și înmormântării cu Hristos, ieșirea din apă este tabloul învierii sale cu Hristos.

Apostolul nu merge aici așa de departe, ca să numească pe credincioși »înviați împreună cu Hristos«, în versetul 5 el trage numai concluzia necesară: »Dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.« Dar dacă aceasta este așa, atunci ce să facem noi? Să trăim în continuare în natura noastră veche, să slujim mai departe păcatului în formele lui multiple? Nu, noi spunem împreună cu apostolul: »Nicidecum!« Noi am fost chemați și am fost făcuți capabili »să trăim o viață nouă« (versetul 4). Și aceasta nu ne este dat ca o poruncă, noi nu suntem puși sub un „voi trebuie”, nu, din primul fapt, că Hristos a fost înviat prin slava Tatălui, apostolul deduce pe al doilea, că noi, cei care am fost înmormântați prin botezul pe moarte, dar desigur nu am rămas în mormânt, continuăm să umblăm ca oameni noi, înviați. Dacă una este adevărată, cea de-a doua rezultă în mod necesar din prima.

Creștinul nu este chemat să moară în fiecare zi pentru păcat, să răstignească mereu carnea (firea pământească). Nu, ambele au avut loc odată pentru totdeauna la cruce, și credința înțelege aceste realități. Credinciosul a murit față de păcat, a răstignit carnea. »Cei ce sunt ai lui Hristos« - deci toți, fără nici o excepție, care cred cu adevărat în Hristos - »și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei« (Galateni 5,24).

Această realitate mare, minunată, este exprimată prin botez. Acesta este înțelesul lui, sensul lui simbolic, care nu s-a schimbat pe parcursul secolelor. În ce măsură fiecare credincios lasă să se vadă înțelesul botezului și urmările lui în viața sa practică, aceasta este o altă întrebare. Apostolul Pavel se purta aspru cu trupul său și îl ținea în robie, pentru ca nu cumva el, după

ce a vestit Cuvântul altora, el însuși să fie condamnat (1 Corinteni 9,27). El a realizat în viața lui zilnică judecata făcută asupra lui la cruce.

Să fim imitatori ai lui!

Cine întreabă: »Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?« da, cine tratează păcatul cu ușurătate, face loc naturii vechi, cu un cuvânt, cine uită, că El a murit odată pentru totdeauna față de păcat și nicidecum nu trebuie să mai trăiască pentru păcat, ci pentru Dumnezeu în Hristos Isus, acela are nevoie să își aducă aminte de înțelesul botezului, pe care l-a făcut. În orice caz credincioșii din Roma aveau nevoie de această aducere aminte și Dumnezeu voia ca și noi să ne aducem permanent aminte de acest adevăr serios prezentat în botez!

Să ne preocupăm un moment cu întrebarea, la ce oameni se referă apostolul prin cuvântul »noi« din versetul 2 și următoarele versete. Între ei erau iudei, care odinioară, ca și el, erau plini de râvnă pentru Lege, păgâni, care au slujit idolilor, oameni care făceau vrăjitorii impertinente (Faptele Apostolilor 19,19), dar și păcătoși, care au trăit în cele mai grosolane păcate și destrăbălări (1 Corinteni 6,9-11). Cu privire la toți acești oameni a avut loc punerea deoparte prezentată prin botez din tot ce îi caracteriza odinioară din punct de vedere moral, așa cum un om mort și îngropat era despărțit de tot ce se agăța de el când era în viață. Dar nu numai aceasta. Toți acești oameni erau chemați »ca vii dintre cei morți«, ca oameni cu totul noi, să trăiască pentru Dumnezeu și mădularele lor, cu care ei slujeau odinioară păcatului, să le dea »lui Dumnezeu, ca pe niște unelte ale neprihănirii«.

Cel care s-a botezat vede deci tot ce aparține »carnii« cu poftele ei înșelătoare, ca fiind lăsate în mormântul lui Hristos. Ca unul care au fost îngropat împreună cu Hristos prin botezul pe moarte, în care tot ce el a fost odinioară a fost expus judecății lui Dumnezeu, de acum încolo are de învățat zi de zi ce se include într-o umblare într-o viață nouă. Aceasta este în realitate o învățare binecuvântată în slujba Aceluia căruia el Îi aparține acum, și de la care el învață. Credinciosul a devenit proprietatea Aceluia care »a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu« (versetul 10). În botez El »s-a îmbrăcat cu Hristos«, și de acum încolo în cuvânt și în lucrare, și în toată ființa lui trebuie să se vadă Hristos și nimic altceva.

Aceasta ne conduce la un alt loc, care vorbește despre botez, la Galateni 3,27-28. Apostolul motivează acolo faptul că credincioșii din Galatia erau »copii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus« cu cuvintele: »Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob nici slobod, nu mai este nici parte bărbătească nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.«

Pavel nu iese aici în întâmpinarea aceluiași pericol ca în epistola către Romani. Acolo era vorba, după cum am văzut, de întrebarea: »Să păcătuim mai departe?«, adică perseverarea sau întoarcerea la vechile obiceiuri rele de odinioară. La galateni era un alt pericol. Ei și-au plecat urechea la învățătorii iudaizanți, care voiau să-i aducă înapoi la Lege și prin aceasta la acele elemente slabe și neputincioase ale unei religii carnale. Dar în ambele cazuri apostolul iese în întâmpinarea rătăcirii amenințătoare prin aducerea aminte de botez.

Înclinațiile naturale ale inimii noastre sunt ori carnale, ori legaliste. Oricât de diferite ar fi aceste înclinații și oricât de diferit ar fi ele judecate, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu ambele sunt rele și conduc, chiar dacă nu pe aceleași căi, la aceeași țintă, la abatere de la adevăr și falsificarea învățaturii despre cruce. Galatenii erau chiar aproape să fie »despărțiți de Hristos«, »să cadă din har« și prin aceasta să părăsească terenul creștinismului (capitolul 5,4). Și cu toate acestea erau »fii ai lui Dumnezeu«, copii preaiubiți, nu robi, ci fii liberi.

Dar cum putea apostolul să-i numească »fii ai lui Dumnezeu«? Au devenit ei copii prin botez? Nu; ei erau fii prin credința în Hristos Isus; dar prin faptul că au fost botezați pentru Hristos, ei s-au îmbrăcat cu Hristos, prin aceasta au făcut cunoscut că ei stăteau acum înaintea lui Dumnezeu în această haină nouă, într-o poziție cu totul nouă. Ei nu mai erau, ca odinioară,

iudei și greci, sclavi și liberi, nu mai stăteau înaintea lui Dumnezeu ca parte bărbătească și parte femeiască. »În Hristos« nu mai sunt aceste diferențe sociale și naționale; nu mai contează dacă un om stătea odinioară »aproape« sau »departe«, dacă era într-o poziție înaltă sau una joasă, dacă era alb, brunet sau negru, bărbat sau femeie. Toți cei care prin botez sau făcut una cu Domnul mort și înviat, sau »îmbrăcat cu Hristos« și acum stăteau împreună cu El, Cel înviat, pe acel teritoriu al noii creații, pe care nu mai există diferențele amintite. Ei au devenit »oameni în Hristos«. În noua lor relație cu Dumnezeu, întemeiată pe Hristos și în Hristos, ei erau egali, erau una în Hristos, aparțineau cu toții adevăratei semințe a lui Avraam, și prin aceasta erau moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos (Romani 8,17).

Că această parte a adevărului a fost exprimată în botezul lor pentru Hristos, la timpul acela n-au înțeles galatenii, tot așa cum și astăzi mulți credincioși nu înțeleg; harul a folosit apoi nebunia lor, ca să-i învețe cu privire la acest punct. Din această stare avem și noi astăzi foloase. Desigur, prin expresia »una în Hristos« nu trebuie să ne gândim la unitatea trupului lui Hristos, așa cum ea ne este prezentată în epistola către Efeseni. Nu prin botezul cu apă, ci prin botezul cu Duhul Sfânt am fost noi botezați pentru a alcătui un trup. Cu toate acestea auzim, când la începutul capitolului 4 din epistola către Efeseni este descrisă unitatea creată de Duhul Sfânt, nu numai despre un trup și despre un Duh, și așa mai departe, ci și despre un Domn, o credință și un botez. Așa cum există numai o credință, credința creștină, tot așa există numai un botez, botezul creștin, fie că el este înțeles sau nu, este făcut corect sau incorect, sau este făcut la persoane, la care nu trebuie făcut.

Să mergem acum la cel de-al treilea loc din epistolele apostolului, care se referă la botez. Îl găsim în Coloseni 2. Starea colosenilor se aseamăna într-o oarecare privință cu starea galatenilor. Și în mijlocul lor lucrătorii răi și-au făcut lucrarea, și ei erau în pericol să cadă pradă »prin filozofie și amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos« (versetul 8). Două curse le-a pus dușmanul în cale, una era în legătură cu filozofia păgână, cealaltă cu iudaismul. Învățătorii iudei au căutat să-i îndrepte spre respectarea a tot felul de regulamente omenești, respectarea zilelor, a prescripțiilor referitoare la mâncare și băutură și în felul acesta să-i depărteze de Hristos, Capul trupului Său, și să falsifice adevărul. Totodată au adus speculațiile lor cu privire la lumea invizibilă a duhurilor, a slujirii la îngeri, cu privire la o pretinsă abținere exagerată plăcută lui Dumnezeu, care interzice satisfacerea nevoilor fundamentale ale trupului – lucruri care nu fac pe Hristos mai plăcut inimii, ci sub aparența smereniei se lingușește mândria omului, pe el însuși zdruncinându-l în credința simplă și »răpindu-i premiul alergării« (versetul 18).

Să observăm că și în aceste pericole serioase, care amenințau pe credincioși, apostolul le amintește de ceea ce ei au exprimat odată prin botez. Să ascultăm cuvintele sale! După ce le-a adus aminte că ei au fost făcuți »desăvârșiți« în Hristos, Capul oricărei domnii și stăpâniri, el continuă: »... În El ați fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos; fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în puterea activă a lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți« (versetele 10-12).

Înțelesul spiritual al circumciziei efectuate literalmente în vechiul legământ era sentința de moarte asupra omului în carne. Omului, așa cum el stă de la natură înaintea lui Dumnezeu, nu i se cuvine altceva. Acum, această sentință a avut loc asupra credincioșilor din Colose în moartea lui Hristos, »circumcizia lui Hristos«, așa cum apostolul numește această moarte. În timp ce prin credință ei au intrat în legătură cu El, Cel mort, ei au fost »circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână« și prin aceasta »s-au dezbrăcat de trupul de carne«, de întreaga natură stricată, în care ei erau de la natură. Moartea, de care a avut parte Locțiitorul nostru sfânt pe cruce, și a cărei toată grozăvie El a trebuit s-o guste acolo, este moartea credinciosului, este încetarea stării lui ca om în carne. Singur Isus a făcut marea lucrare, numai El putea s-o facă, dar prin credință noi avem parte de ea, ea devine partea noastră în

toată desăvârșirea și eficacitatea ei, așa că noi avem deja acum locul nostru în Hristos și în curând îl vom avea împreună cu El acolo sus.

»Înmormântați împreună cu El în botez« - așa am văzut și în epistola către Romani -, dar apostolul merge aici un pas mai departe, adăugând: »în care ați și fost înviați împreună cu El.« Aproape că nu este necesar să se repete, că în acest loc este vorba de o înviere în sens spiritual. Odinioară mort, mort spiritual în greșelile noastre și în starea de necircumcizie a cărnii noastre, suntem acum înviați »împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile«.

În continuare apostolul tratează aplicarea practică la conștiință a acestui »a fi mort« și »a fi înviat« și întreaga viață după aceea a credinciosului. Mort împreună cu Hristos față de elementele lumii și înviat împreună cu El, el nu mai trăiește »în lume« ca și cum el i-ar aparține (versetul 20), nu se mai gândește la cele de pe pământ, ci la cele de sus, unde este Hristos, a cărui revelare el o așteaptă, și apoi el însuși va fi revelat împreună cu El în slavă (capitolul 3,1-4).

Ah, această »putere activă a lui Dumnezeu«, cum s-a descoperit ea în moartea și învierea Domnului nostru – cât de incomparabil de mare și de măreață este ea! S-o vezi aici adusă în legătură cu botezul, ne arată din nou cât de important și de semnificativ este botezul potrivit cu sentința Duhului lui Dumnezeu și cum aducerea aminte de el și pătrunderea plină de înțelegere în natura și însemnătatea lui trebuie să ne aducă multe foloase spirituale. Însă încă o dată: Să ne ferim de pericolul, de a face mai mult din el, decât este – un simbol, o imagine!

Această atenționare ne conduce ca de la sine la ultimul loc, în care Duhul lui Dumnezeu vorbește despre botez, la 1 Petru 3,21-22, acolo fiind numit realmente o imagine sau de fapt o „contra-imagine” (compară cu Evrei 9,24). În versetele anterioare apostolul învață pe credincioșii iudei, cărora le-a scris, despre faptul, că Domnul odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu aștepta, S-a dus în același Duh, în care El a fost făcut viu după înfăptuirea lucrării (versetul 18), pentru ca prin Noe⁴ să se predice oamenilor vii în timpul acela (acum stăteau ca »duhuri« în închisoare) pocăința. Însă oamenii au disprețuit atunci îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, așa cum a făcut și Israel în timpul apostolului – niciunul nu a ascultat de atenționările severe ale robului lui Dumnezeu - și numai câțiva, opt suflete, au fost salvați în corabie prin apă. »Potopul mare« a fost sfârșitul oricărei fapturi din zilele acelea; omenirea era coaptă pentru judecată, și numai Noe a găsit har în ochii lui Dumnezeu, prin aceea, că ascultând de porunca divină a construit corabia și acum a fost salvat împreună cu familia sa în corabie prin apă (care a adus moartea tuturor celorlalți oameni), sau răzbind prin apă, și a trecut de partea cealaltă pe un teren al unui pământ curățit prin judecată, totodată într-o lume cu totul nouă, care a luat ființă.

În timpul când s-a scris epistola noastră, așa cum am auzit mai înainte, și Israel ca popor era copt pentru judecată, și numărul celor care au fost păziți de această judecată a fost mic. Tot așa și astăzi, numărul celor salvați de mânia care va veni este relativ mic și va rămâne mic. Dar fie că sunt puțini sau mulți, ei toți – făcuți una cu Hristos într-o moarte asemănătoare cu a Sa, - au fost aduși în siguranță dinaintea judecării care va lovi în curând lumea aceasta. Mânia nu vine peste ei; o lume cu totul nouă, gloria cerească, este partea care îi așteaptă. Tocmai judecata, care a lovit pe Locțiitorul lor în moartea Sa pe cruce, este mijlocul salvării lor.

Acum înțelegem mai bine cuvintele apostolului nostru: »... această imagine, botezul, vă salvează și pe voi acum.« Ca să se evite orice interpretare greșită, ca și cum în acțiunea exterioară ar fi inclusă vreo putere mântuitoare, Petru adaugă imediat: »... nu o lepădare a necurăției cărnii« - israeliții erau obișnuiți cu spălarea exterioară a trupului - »ci dorința de a avea o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.« Credinciosul posedă o conștiință curată prin învierea Locțiitorului lui, care a fost dat la moarte din pricina fărădelegilor sale și a fost înviat pentru că a fost socotit neprihănit, deoarece El a lăsat în moarte toate păcatele sale și acum este la dreapta lui Dumnezeu (versetul 22). De aceea

⁴ Duhul lui Hristos era în profeții Vechiului Testament și vorbea prin ei (1 Petru 1,11; compară și cu 2 Petru 1,21).

apostolul poate pe drept să numească botezul »dorința« (sau; cererea, mărturia) acestei conștiințe bune, făcută desăvârșită »înaintea lui Dumnezeu«. Prin faptul că noi în botez trecem în sens simbolic prin moarte, privim mulțumitori și cu inima fericită spre Acela care a ispășit toate păcatele noastre în moarte și acum ca și Cap peste toate domnește acolo sus la dreapta Maiestății.

Închei cu o sintetizare a celor spuse în acest capitol. Am văzut botezul pus în legătură cu iertarea sau spălarea păcatelor noastre, cu moartea noastră față de păcat, cu a fi murit împreună cu Hristos și a fi înviat împreună cu El, cu introducerea noastră într-o poziție cu totul nouă de fii ai lui Dumnezeu în Hristos, unde nu mai sunt nici un fel de diferențe exterioare – toți una în Hristos și Hristos totul și în toți – despre circumcizia noastră în dezbrăcarea trupului de carne, în circumcizia cu Hristos, și în cele din urmă despre mântuirea noastră deplină prin învierea lui Isus Hristos.

Cu adevărat se merită osteneala să ne gândim cu rugăciune la înțelesul botezului în toate aceste relații și să-ți însușești învățăturile prețioase date de Duhul Sfânt cu privire la el.